

Ivo Řezáč je nejúspěšnějším medailistou závodu Běchovice-Praha

Poslední neděli v říjnu se uskutečnil již 125. ročník slavného běhu Běchovice - Praha. Je to nejstarší závod na světě, který se běhá od roku 1896, nepřetržitě i mezi světovými válkami.

Ivo Řezáč se vítězstvím v tomto jubilejním ročníku v kategorii 80letých běžců stal nejúspěšnějším závodníkem - medailistou v historii závodu. Dosáhl toho ziskem 20 medailí, z toho 15 zlatých. První start měl již v roce 1964 a tuto úspěšnou bilanci absolvoval jen a jen pod hlavičkou atletiky v Litvínově. „Tehdy startovalo asi 300 lidí, kdo se dřív prodral na startovní čáru, měl větší šanci doběhnout na pódiové umístění. Loni už nás bylo skoro 4 tisíce. Každý jsme měli prostor 1,5 krát 1,5 m. Bylo to velmi hektické, ale i tak krásné. Letos už jsme startovali ve vlnách dle kategorií,“ popisuje Ivo Řezáč, jak se tento závod stává stále populárnější a samozřejmě masovější akcí, ale i jak se do organizace promítá současná situace ovlivněná koronavirem.

Letos osmdesátiletý litvínovský atlet je sice nejúspěšnějším medailistou, ale jednu metu ještě nepřekonal. Nejstarším běžcem, který Běchovice doběhl, byl v roce 2015 liberecký František Bém, a to ve věku 88 let, 5 měsíců a 29 dní. „Už přemýšlím, zda s běháním nepřestat. Ještě do 70 let jsem se potkával s řadou soupeřů, se kterými jsem se znal. Jenže jich řada zemřela a cítím se na závodech stále osamělejší,“ přiznává smutně Řezáč. Když ale vzpomíná na vše, co díky běhu zažil, jeho oči hned ožijí radostí.

Ocenění z rukou Zátopkových

Pro řadu sportovců byl inspirací legendární Emil Zátopek. „Po olympiádě v Londýně jsme všichni z vesnice běhali bosí. Byli jsme kluci, tak si nohy rychle zvykly i na běh bez bot po silnici,“ vzpomíná na své začátky atlet, jemuž nohy skvěle slouží i nyní. Spíš ho trápí záda. „Vývoj bot jde

stále dopředu a je dobré se jej držet. Důležité je mít pořádné tlumení po celé délce podrážky. A hlavně na patách. Při běhu na silnici musí být podrážka silná aspoň tři centimetry. To je obrovský rozdíl oproti mým mladým letům, kdy byla podrážka jen taková tenká slupka,“ vysvětluje Ivo Řezáč.

Dočkal se také i osobního setkání se svým velkým vzorem - Emilem Zátopkem. „Na vlastní oči jsem ho viděl závodit. A o řadu let později mi předával zlato při Mistrovství Evropy v Bruggách na trati dlouhé 10 km. Medaile mi předávala později i jeho žena Dana, která jezdila s Věrou Čáslavskou oceňovat vítěze na závody do Teplic, kde se běhá kolem Doubravky,“ vzpomíná Litvínovan. O Věře Čáslavské píše jen ody. „Setkal jsem se s ní už dříve, protože bydlela v Praze kousek od mého bratra. Jednou jsem si k ní venku přisedl a začal si s ní povídat. V životě jsem nepotkal tak srdečného, milého a skromného člověka,“ vyznává se Ivo Řezáč.

Poznal svět i různá jídla

Díky své běžecké kariéře se podíval do celého světa, vyjma Afriky, kam se neodvážil. Přitom zajímavé historky, kterým se po letech už směje, má i z jiných cest. Málem totiž zůstal v indické Bombaji. „Letěli jsme do Austrálie. Při mezipřistání v Indii jsme měli dvě hodiny prostoj a já se šel oholit do koupelny. Kolem mě se postavilo několik mužů a začali mě ovívat, jsem si pomyslel, jak skvělý tam mají servis. Jenže když jsem chtěl odejít, zatařasili mi cestu, ať zaplatím. Ani 15 dolarů jim nestačilo, už jsem se bál, že mi uletí letadlo. Vytáhl jsem z náprsní kapsy naši desetikorunu a je to úplně uchvátilo, protože nic takového neznali. Využil jsem té chvíle a utekl,“ vypráví Ivo Řezáč. Běžel přes celé letiště, ale letadlo už mělo zavřené dveře. „Rukáv, kterým se chodilo k letadlu, se začal zatahovat, v tu chvíli

jsem upadl na zem a zůstal tam ležet. Ani nevím jak dlouho, letadlo už rolovalo pryč. Naštěstí kolegové zalarmovali posádku a letadlo se pro mě vrátilo,“ dodává atlet. Nebylo to bez následků. Ivo Řezáč, tehdy držitel nejrychlejšího času na světě ve své kategorii, dostal chřipku a závody pro něj skončily nevalně.

Po většinu své kariéry ale své starty dokázal proměňovat v pódiová umístění. Získal celkem 17 titulů mistr světa, 16 titulů mistra Evropy, ze 41 startů na Běchovicích byl 15x první, 5x druhý a 4x třetí. „Nejvíce si cením vítězství v halovém Mistrovství Evropy veteránů v Německu. Tehdy jsem zvítězil v běhu na 3 tisíce metrů o jednu desetinu před nějakým ruským závodníkem. Bylo mi tehdy 61 let. O půl hodiny později jsem s jeho kolegou na trati 1 500 m těsně prohrál a získal stříbro,“ vypráví český veteránský reprezentant.

Při vrcholových akcích připravují pořadatelé také recepce s pohoštěním. „Když bylo mistrovství v Japonsku, recepce se konala v obrovské oválné budově, kde byly místnosti s jídlem kolem dokola v osmi patrech. Chtěli jsme ochutnat co nejvíce exotických věcí, ale bylo toho tolik, že si to nikdo nedokáže představit. Ochutnali jsme červy a podobné věci. A pak už nás to nikdy příště při závodech v Asii ani nepřekvapilo,“ přidává další historku.

Letos se kvůli koronaviru žádná vrcholná akce nekonala, byť je tomu běžně každý rok. Střídají se totiž halová a silniční Mistrovství světa a Evropy veteránů, které ještě doplňují Sportovní hry. „Těšit se tak mohu na mé oblíbené závody Hodonín-Skalica-Hodonín o délce 12,5 km, které se konají týden před Vánoci. Loni se bohužel nemohly konat, tak snad budeme mít letos větší štěstí,“ doufá Ivo Řezáč, který je pravidelně městem Litvínov oceňován za své úžasné sportovní výkony. *(jip)*

